

Коли я вчув, що в серці пробудився
Любовний дух, який отам заснув,-
Тоді здаля мені Амур явився,
До невпізнання радісний він був.

Сказав: "Пора, щоб ти мені вклонився".
Це кожне слово сміхом він вгорнув.
Я панові на вірність присягнув
І в даль його дороги придивився.

Там монну Ванну й монну Біче враз
Побачив я: вони ішли до нас,-
Подвійне дивне диво, не химера.

Таїть і досі ще душа моя
Слова Амура: "Ця ось — Примавера,
А та — Любов, на неї схожий я".